

Esipuhe:

Tämä satu sijoittuu Mäyrämäen kylään. Sitä asuttaa monen monituiset eläimet. Kylän epävirallisena päällikkönä on monet vuodet ollut vanha Mäyrä-herra.

Normaalisti olen tehnyt kuvituksen valmiiksi jokaiseen satuuni. Tällä kertaa annan sinulle lukijani ja kuuntelijoillesi kuvitus tehtävän. Olen jättänyt sivun ylälaidan tyhjäksi kuvitusta varten. Tulostuksen jälkeen voitkin siis kuvittaa lasten / lapsen kanssa sadun valmiiksi. Olen tehnyt muutaman värityskuvan päähahmoista. Ne voit leikata irti ja käyttää niitä kertomisen havainnollistamisessa. Tietenkin myös saat käyttää niitä väritykseen, kuten nimikin kertoo. Kuvat löydät viimeisiltä sivuilta.

Mukavia hetkiä Mäyrämäen asukkaiden parissa.

Kelluva mysteeri

Kirjoittanut: Jani Suurnäkki ©

Mäyrämäkeä lämmitti itä-auringon säteet. Yksittäisiä eläimiä kuljeskeli haukotellen pitkin katuja. Mitä korkeammalle auringo ylti sitä enemmän täyttyi kadut myös askelista. Kylän vierellä virtaavan joen töyräällä kumarteli pöllö-tyttö. Pienen matkan päässä nurmikolla isompi pöllö, tytön isä, haukotteli ja hörppi teetä.

”Isä, isä! Löysin tällaisen.” Pöllö tyttö huusi yhtäkkiä ja juoksi isänsä luokse.

”Minkä oikein löysit.” Isä-pöllö sanoi ja tarkasteli silmälasien yli esinettä.

”Tämähan on muovipurkki. Mistä sinä tyttöni olet tämän löytänyt.”

Pöllö-tyttö kertoi sen kelluneen joessa.

Isä-pöllö tarkasteli kulmiaan kurtistellen purkkia. Hetken hiljaa oltuaan totesi pöllö-tytölle:

”Pitäisitkö tänään jokea silmällä. Tule kertomaan minulle heti, jos näet lisää tämän tapaista.”

Meni parisen tuntia ja Isä-pöllön korviin kantautui ääni. Sitä hän oli pelännyt. Kohta Pöllötyttö riensi ovesta sisään, muutaman muun lapsen pinkoessa kannoilla. Heillä oli mukanaan muovipussi ja jokin muu roska.

”Meidän on mentävä Mäyrien luokse, tulkaa mukaani.” Isä-Pöllö sanoi. Pöllöt ja kylän lapset kiirehtivät Herra ja Rouva Mäyrän talolle.

Herra ja Rouva Mäyrä tarkastelivat olohuoneen pöydällä kasattuja tavaroita kulmia kurtistellen.

”Sanoitteko, että nämä kelluivat joessa?” Herra Mäyrä sanoi kuin itselleen ja käyskenteli ympäri olohuonetta. Hän pysähtyi ikkunan luokse ja katseli hiljaa virtaavaa jokea kohti.

”Meidän on selvitettävä mistä nuo roskat on peräisin. Jumala antoi veden lahjaksi kun maailma luotiin ja meidän tehtävämme on pitää siitä huolta. Me tarvitsemme puhdasta vettä.” Herra mäyrä tuumi.

Hän kääntyi ja katsoi kohti Isä-Pöllöä.

”Kerää muutama kyläläinen ja lähtekää seuraamaan jokea. Epäilen suden tai ketun tekevän jälleen kolttosiaan.”

Seuraavana aamuna joen rantaan kokoontui Isä-Pöllö, Pöllö-tyttö ja Koira-Isä. Isä-Pöllö ei olisi halunnut tyttöään mukaan, mutta suostui pienen väittelyn jälkeen.

Matkan varrella he näkivät välillä jokea pitkin ajelehtivia roskia. Puolisen tuntia kuljettuaan, he saapuivat Suden ja Ketun asuinalueille. Joukko kulki varovasti eteenpäin, ei tekisi mieli törmätä alueen asukkeihin. Missään ei kuitenkaan näkynyt merkkiäkään sudesta taikka ketusta. Juuri kun he olivat menossa tutkimaan aluetta lähempää, Pöllö-tyttö huomasi muovipurkin ajelehtivan joessa. Eikä se ollut lähtöisin suden ja ketun alueelta. Jokainen hämmentyi, jos ei susi ja kettu ole syypäitä, niin kuka sitten.

He hiipivät puiden suojissa läpi suden ja ketun pihapiirin ja jatkoiva jokea ylöspäin. Jonkin aikaa taivallettuaan heidät pysäytti paikoilleen odottamaton näky. Joen vierelle oli kasattu iso roskakasa. Ketään ei kuitenkaan näkynyt lähistöllä. Joukkio piiloutui kasvillisuuteen ja jäi odottamaan mahdollisia kasan kasaajia. Hetken odottamisen jälkeen Isä-Koira haukahti muille.

”Katsokaa. Näkevätkö silmäni oikein. Eikö tuo ole varis ja se kantaa mukanaan jotain.”
Varis pudotti joukkion katsellessa tavaran kasaan. Samalla kasaa pitkin vierähti sen huomaamatta roskia suoraan jokeen.

Variksen jälkeen paikalla saapui muitakin lintuja. Jokainen kantoi mukanaan roskia.

Isä-Pöllö nousi siivilleen piilosta. Siinä samassa kaikki muut linnut lopettivat touhunsa ja riensivät puiden oksille. Isä-Pöllön rauhoitteli lintuja. Keskusteltuaan niiden kanssa kävi ilmi, että linnut siivosivat omaa metsäänsä talven jäljiltä. Ne eivät meinanneet uskoa, kun pöllö kertoi roskien joutuivat jokeen ja sitä myöten heidän kyläänsä. He pohtivat pitkään mitä pitäisi tehdä. Pohdittuaan eläimet päättivät hankkia jostain itselleen paljon pusseja. Pussien löydyttyä koko joukko rupesi keräämään yhteistuumin roskaa. Metallit ja lasit omiin pusseihin, kun kerran menivätkin eri paikkoihin. Päivä oli kääntynyt iltaan kun viimein kaikki roskat oli saatu pussitettua ja vietyä oikeille paikoille.

Kotiin tultuaan Isä-Pöllö, Pöllö-Tyttö ja Isä-Koira saivat kertoa seikkailustaan uudestaan ja uudestaan muille kyläläisille. Isä-Pöllö ja herra-Mäyrä vetäytyivät kuitenkin pian Mäyrän kotiluolaan juomaan lämmintä teetä.

”On teillä ollut seikkailu. Kuka olisi uskonut, että sudella ja ketulla ei ollut mitään tekemistä asian kanssa. Onneksi asia selvisi ja saatiin vesi pelastettua.”

”Niin. Niinpä niin.” Isä-Pöllö sanoi, haukotteli ja hiljalleen nukahti pehmäen nojatuolin uumeniin.

